

În tot acest timp, multe lucruri se petreceau în sufletul lui. Nu mai contează asta, se aude zicând.

— Odată tot trebuie să începem. De ce să nu avem niciodată nimic?

Și foarte hotărât: Vreau s-o fac și o s-o fac, orice s-ar întâmpla, vreau să fiu și eu o dată așa!

La limita disperării, așa trebuie să te simți când te duci să furi, să comiți un jaf, când te arunci într-o bătălie. În starea asta de spirit se duce Pinneberg să cumpere o măsuță de toaletă, totul îi e indiferent.

— Da, vă rog, domnule? îl întreabă vânzătorul, mai oacheș la față și mai în vârstă, cu câteva lațe pe căpățâna albă.

— Aveți un dormitor în vitrină, spune Pinneberg – e furios și tonul lui e foarte agresiv. Nuc caucazian.

— Da, desigur, spune vânzătorul. Șapte sute nouăzeci și cinci de mărci. O ocazie. Ultimul dintr-o serie întregă. Nu mai putem să-l fabricăm la prețul ăsta. Dacă l-am produce acum, ar costa cel puțin o mie o sută.

— De ce? întreabă Pinneberg disprețuitor. Salariile scad mereu.

— Dar impozitele, domnule! Și vama! Știți ce taxe vamale sunt pentru nucul caucazian? S-au triplat în ultimul trimestru!

— Mda, dacă e așa de ieftin, de ce stă de atâta timp în vitrina dumneavoastră? întreabă Pinneberg.

— Banii, spune vânzătorul. Cine mai are bani în ziua de azi? (Râde amar.) Eu n-am.

— Nici eu, îi răspunde Pinneberg grosolan. Și nici nu vreau să cumpăr dormitorul, atâția bani nu reușesc să adun în toată viața mea. Eu vreau să cumpăr măsuța de toaletă.

— O măsuță de toaletă? Vă rog să poftiți sus. Piese de mobilier separate avem la etajul întâi.

— Pe asta! strigă Pinneberg și arată revoltat cu degetul. Vreau să cumpăr măsuța asta de toaletă.

— Cea din cameră? Din dormitor? întreabă vânzătorul și se vedea că pricepe cu greutate. Îmi pare rău, domnule, dar nu putem să vindem o piesă individuală din cameră. Atunci

n-o să mai putem vinde restul. Dar avem măsuțe de toaletă foarte drăguțe.

Pinneberg face o mișcare.

Vânzătorul se grăbește:

— Aproape identice cu aceea. Nu doriți să le vedeți? Numai să le vedeți!

— Ha! face Pinneberg disprețuitor, uitându-se în jur. Credeam că aveți aici o fabrică de mobilă.

— Da? spune vânzătorul cu teamă.

— Păi, atunci? zice Pinneberg. Dacă aveți, de ce nu fabricați măsuța de toaletă din nou? Eu o vreau pe aia, înțelegeți? Așa că o puteți fabrica din nou. Sau nu mi-o vindeți, puțin îmi pasă. Sunt doar atâtea magazine unde ești tratat cum se cuvine...

Și, în timp ce spune toate astea și devine tot mai agitat, Pinneberg simte în sufletul lui că e un porc, că se poartă la fel de mitocănește precum cei mai mitocani dintre clienții săi. Că îl tratează mizerabil pe domnul acela mai în vârstă și mai plin de griji. Și totuși nu se poate abține, simte o ură pe întreaga lume, n-au decât să crape cu toții. Dar din păcate de față e numai vânzătorul în vârstă.

— O clipă, vă rog..., bolborosește el. Vreau numai să... șeful...

Dispare și Pinneberg se uită după el cu tristețe și dispreț. De ce sunt oare așa? se gândește. Ar fi trebuit s-o iau pe Mielușica cu mine. De ce Mielușica nu e niciodată așa? se întreabă. Doar nici ei nu-i e mai ușor.

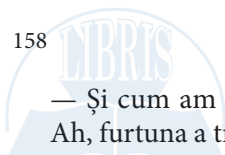
Vânzătorul se întoarce.

— Puteți cumpăra măsuța de toaletă, spune el scurt, iar tonul îi e schimbat. Prețul se ridică la o sută douăzeci și cinci de mărci.

O sută douăzeci și cinci de mărci – asta e o nebunie, se gândește Pinneberg. Țștia își bat joc de mine. Tot dormitorul costă șapte sute nouăzeci și cinci.

— Mi se pare cam scumpă, spune el.

— Nu e deloc scumpă, îi explică vânzătorul. O astfel de oglindă de primă clasă, din cristal, costă numai ea cincizeci de mărci.

— Și cum am putea face, dacă aș plăti în rate...?

Ah, furtuna a trecut, acum se discută despre bani, Pinneberg e acum foarte mic și vânzătorul – pe cai mari.

— În acest caz nu poate fi vorba de rate, spune vânzătorul cu superioritate și-l măsoară pe Pinneberg din cap până-n picioare. E o favoare pe care v-o facem dumneavoastră. Socotim că mai târziu o să mai cumpărați de la noi...

Nu mai pot da înapoi, se gândește Pinneberg disperat. M-am dat așa mare. Dacă nu mă dădeam așa mare, puteam da înapoi. E o nebunie, ce-o să spună Mielușica?

Și cu voce tare:

— Bine. Iau măsura de toaletă. Dar trebuie să mi-o trimitеți chiar astăzi acasă.

— Astăzi? Nu se mai poate. Oamenii termină programul de lucru peste un sfert de ceas.

Pot încă să mai dau înapoi, se gândește Pinneberg. Aș fi putut să mai dau înapoi, dacă n-aș fi făcut ditamai scandalul!

— Azi trebuie să fie, insistă el. E un cadou. Altfel nu are nici un rost.

Și se gândește că urma să vină Heilbutt și că ar fi frumos dacă prietenul său ar vedea cadoul pentru soția lui.

— O clipă, vă rog, zice vânzătorul și dispare din nou.

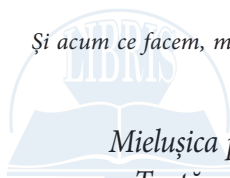
Cel mai bine ar fi dacă ar spune că nu se mai poate astăzi, atunci aș răspunde că îmi pare rău, dar nu mai are nici un rost. Trebuie să văd cum dispar mai repede din magazin. Și Pinneberg se apropie de ușă.

— Șeful spune că vă poate da un căruț și pe ucenic. Trebuie să-i dați ucenicului un mic bacșiș, pentru că face asta după program.

— Da..., zice Pinneberg șovăitor.

— Nu e grea, îl consolează vânzătorul. Dacă mai împingeți și dumneavoastră, ucenicul o să tragă. Și aveți grijă de oglindă. O s-o învelim într-o pătură, dar...

— Deci așa rămâne, spune Pinneberg. O sută douăzeci și cinci de mărci.

*Mielușica primește o vizită și se privește în oglindă
Toată seara nu se vorbește deloc despre bani*

Mielușica stă în camera princiară și cârpește ciorapi. Cârpițul ciorapilor e în sine una dintre cele mai deprimante ocupații din lume. Nimic altceva nu i se pare unei femei mai stupid și mai fără sens decât cârpițul ciorapilor. Pentru că, odată rupți, trebuie cârpiți iar și iar, de la o spălare la alta. Cele mai multe femei se întristează făcând asta.

Dar Mielușica nu e tristă. Nici măcar nu bagă de seamă ce fac mâinile ei. Mielușica socotește. El aduce două sute cincizeci, cincizeci va trebui să-i dăm mamei, e de fapt destul de mult, pentru că ea muncește oricum cinci sau șase ore pentru mama, o sută patruzeci trebuie să ajungă pentru tot restul, deci rămân șizeci...

Mielușica se lasă o clipă pe spate ca să se odihnească. Spatele o doare cel mai tare. Deci în KaDeWe¹ văzuse trusouri pentru bebeluși cu șizeci, optzeci, o sută de mărci. Evident, e o prostie. O mare parte va coase chiar ea, păcat că în gospodăria asta nu există și o mașină de cusut, dar firește că doamnei Mia Pinneberg n-are cum să i se potrivească o mașină de cusut.

Chiar în seara aceea voia să vorbească cu Băiatul ei despre toate astea și mâine să se ducă la cumpărături, o să se liniștească numai când o să aibă totul în casă.

Știa foarte bine că el avea alte planuri, observase că voia să cumpere ceva, cu siguranță că se gândea la paltonul ei de iarnă, albastru și ponosit, nu, mai e timp pentru așa ceva, mai e timp pentru orice, dar treaba asta, treaba asta trebuie rezolvată.

1. Construit în 1905, KaDeWe (Kaufhaus des Westens) a fost de la început un celebru magazin de bunuri de larg consum. Dărămat în al Doilea Război Mondial, a fost reconstruit în 1950 și este astăzi al doilea magazin de acest gen ca mărime din Europa, după Harrods din Londra (n.t.).

Doamna Emma Pinneberg pune jos ciorapul de lână al Băiatului ei și ascultă. Apoi își mângâie încet pântecul. Apasă cu degetul într-o parte, apoi în cealaltă. Aici. Chiar aici s-a mișcat. Piticul, e a cincea oară zilele astea, a cincea oară când s-a mișcat. Mielușica aruncă o privire disprețuitoare spre masa pe care se află cartea *Minunea sfântă a maternității*.

— Prostii, spune ea foarte clar și chiar așa crede.

Se gândește la frazele alea – un amestec de didacticism și sentimentalism: „Chiar la mijlocul perioadei de sarcină se fac simțite primele mișcări ale pruncului în pântecul mamei. Cu înduioșare fericită și cu uimire mereu reînnoită, mama ascultă bătăile delicate ale copilășului...”

Prostii, se gândește Mielușica din nou. Bătăi delicate. Prima oară am crezut că mă pocnește ceva care nu poate să iasă... Bătăi delicate... ce prostii!

Dar în timp ce se gândește la toate astea zâmbește. Nu contează cum este. E frumos. E minunat. Acum chiar e aici, Piticul, și trebuie să simtă că e așteptat, așteptat cu drag, că totul e pregătit pentru el...

Mielușica nu se oprește din cârpit.

Ușa se crapă puțin și capul cam ciufulit al doamnei Marie Pinneberg aruncă o privire înăuntru.

— Hans n-a venit încă? întreabă ea pentru a cincea sau a șasea oară în ziua aceea.

— Nu. Încă nu, spune Mielușica scurt, pentru că se enervase.

— E deja șapte și jumătate. Doar nu...?

— Doar nu ce? spune Mielușica puțin cam dur.

Dar bătrâna e șireată.

— Pușchea pe limbă, scumpă noră! râde ea. Sigur ai un bărbat model, care nu întârzie niciodată în ziua de salariu ca să bea ceva.

— Băiatul nu bea niciodată, îi explică Mielușica.

— Tocmai. Asta spun și eu, bărbatul tău nu face niciodată așa ceva.

— Niciodată.

— Nu. Nu.

— Nu.

Capul doamnei Mia Pinneberg dispăre, Mielușica e din nou singură.

Capră bătrână, se gândește ea cu răutate. Tot timpul pusă pe ceartă. De fapt, îi e frică numai pentru chiria ei. Ei bine, dacă se așteaptă să primească o sută...

Mielușica îi dă înainte cu cârpitul.

Afară se aude soneria. Băiatul, se gândește Mielușica. Și-a uitat oare cheia? De unde, probabil e din nou cineva care o caută pe mama, n-are decât să deschidă ea.

Dar aceasta nu deschide. Soneria se aude din nou. Cu un oftat, Mielușica iese pe hol. În cadrul ușii apare chipul soacrei sale, pe jumătate machiat pentru război.

— Dacă mă caută pe mine, Emma, condu persoana în camera mică. Voi fi gata imediat.

— Sigur că te caută pe dumneata, mamă, răspunde nora.

Capul dispăre și Mielușica deschide ușa exact când se aude al treilea țârâit al soneriei. În fața ei stă un bărbat brunet, cu palton gri deschis și cu pălăria în mână, zâmbitor.

— Doamna Pinneberg? întrebă el.

— Vine imediat, spune Mielușica. Vreți să vă scoateți paltonul între timp? Pofțiți aici, în cameră?

Domnul pare ușor încurcat, de parcă nu înțelege ceva.

— Domnul Pinneberg nu e aici? întrebă el îndreptându-se spre camera mică.

— Domnul Pinneberg e de mult... (Mort, ar fi vrut Mielușica să spună. Dar apoi își dă seama că...) Și spune: Ah, doriți să-l vedeți pe domnul Pinneberg. Nu a sosit încă. Dar trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Ciudat, exclamă domnul, dar nu jignit, ci foarte amuzat. A plecat de la Mandel deja de la ora patru. Însă nu înainte să mă invite la el în seara asta. Numele meu e Heilbutt.

— Dumnezeule, dumneavoastră sunteți domnul Heilbutt, spune Mielușica și tace, parcă lovită de trăsnet.